

Stefan Woyda

Kleszewo, pow. Pułusk. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 4, 121-122

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

II do początku IV wieku różniąc się chronologicznie między sobą. Zespół luboszycki składa się w chwili obecnej z dwóch cmentarzysk i pięciu odpowiadających im chronologicznie i bliskich terytorialnie osad. (Patrz Luboszyce i Grabice, pow. Lubsko). Badania zespołu będą kontynuowane.

JEMIELNICA OLEŚNICKA patrz epoka brązu
pow. Oleśnica

KĄTY, pow. Włocławek patrz epoka brązu

KIETLÓW, pow. Góra Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu

Badania prowadziły dr Irena Kramarkowa i mgr Jadwiga Bukowska. Finansowało Muzeum Archeologiczne we Wrocławiu. Trzeci sezon badań. Osada produkcyjna — hutnicza z okresu rzymskiego (II—IV w. n. e.).

W czasie badań w 1970 r. założono 3 wykopy badawcze i 1 sondaż o łącznej powierzchni 110 m². Wystąpiły w nich ślady 1 pieca hutniczego oraz jama — półziemianka (?), w wypełnisku której stwierdzono dużą ilość skorup, kości zwierzęcych i węgla drzewnego.

Ceramika występująca w Kietlowie w 1970 r. jest — podobnie jak odkryta w poprzednich sezonach badawczych — przeważnie grubościenna. Cienkościenna wystąpiła w niewielkiej ilości. Po raz pierwszy na tym stanowisku odkryto fragmenty ceramiki „siwej”. Wystąpił również żużel, polepa, fragmenty przedmiotów żelaznych i krzemienie.

Badania będą kontynuowane.

KLESZEWO, pow. Pułtusk Konserwator Zabytków Archeologicznych w Warszawie

Stanowisko 1

Badania prowadził mgr Stefan Woyda. Finansował WKZ w Warszawie. Siódmy sezon badań. Cmentarzysko z okresów późnolateńskiego, wpływów rzymskich, wczesnego średniowiecza i osada z epoki brązu i wczesnego okresu lateńskiego.

Przebadano powierzchnię 13 arów. Odkryto 185 obiektów wśród których było: 71 grobów ciałopalnych z II wieku p. n. e. — IV wieku n. e., 3 groby szkieletowe z IV wieku n. e. i 2 groby szkieletowe wczesnośrednio-

wieczne. Pozostałe obiekty to jamy w planie okrągłe i owalne o średnicach do 2 m i głębokościach nie przekraczających 1,8 m. Wypełnisko tych jam stanowił lekko humusowany piasek. Tylko w niektórych znaleziono małe fragmenty ceramiki, którą datujemy na starsze fazy epoki brązu i wczesny okres lateński.

Wśród grobów odkrytych w sezonie 1970 bogactwem wyposażenia wyróżnia się szkieletowy pochówek z drugiej połowy IV wieku n. e. Zawierał on 3 naczynia — lepienne ręcznie, toczone i szklane (pucharek z owalnymi szlifami typ 230 Eggersa), 255 paciorków szklanych i bursztynowych, 5 fibul srebrnych i brązowych, srebrne wisioriki wiaderkowate, srebrny wisior w kształcie topora, sprzączki, grzebień i przęślik.

Badania w Kleszewie zostały w zasadzie zakończone. Na rok 1971 planujemy jedynie niewielkie prace sprawdzające. Cmentarzysko zostało przebadane w całości. W ciągu 7 sezonów na powierzchni 73 arów odkryto 550 grobów późnolateńskich i rzymskich, 23 groby wczesnośredniowieczne i ponad 400 jam osadniczych wczesnolateńskich i trzciniecko-łużyckich.

KOBYLNIKI, pow. Busko-Zdrój

Stanowisko 3

Zespół Badań nad Polskim Średniowieczem Uniwersytetu Warszawskiego i Politechniki Warszawskiej w Warszawie

Badania prowadził dr Jerzy Pyrgała. Finansował Zakład Badań Polskiego Średniowiecza UW. Pierwszy sezon badań (9 zespołu osadniczego). Cmentarzysko ciałopalne z okresu późnolateńskiego i wpływów rzymskich.

Odległość cmentarzyska od osady — st. 1 wynosi w linii prostej około 400 m na wschód, a od osady — st. 2 około 1000 — 1200 m na wschód. Zlokalizowano je na rozległym wzniesieniu, oddzielającym dolinę Nidy od obszernego, podmokłego zakola aluwialnego, tzw. „Parszywego Błonia”. Bezpośredni zasięg cmentarzyska wyznacza od zachodu ciek wodny biegnący u zachodniego podnóża wzniesienia a od wschodu — osuszone obecnie mokradła, stanowiące wyraźne zagłębienie w szczytowej części wzniesienia. Groby zakładano bezpośrednio w rodzimej skale gipsowej, wykorzystując do tego celu głównie naturalne zagłębienia w skale. Zbadano obszar 325 m² cmentarzyska odkrywając 9 grobów ciałopalnych — 2 popielnicowe i 7 jamowych. Ze względu na płytkie zaleganie jam grobowych pod darnią część obiektów była poważnie uszkodzona. Odkryte obiekty grobowe są typowe dla badanego okresu i regionu pod względem obrządku i zawartości. Zawartość grobów to w głównej mierze ceramika, szczątki kostne, a także zapinki, przęśliki itp. Charakterystyczny jest dla tego cmentarzyska nie najlepszy stan zachowania szczątków kostnych i popielnic, wynikający